

HOL LEHET

Noel?

fine
selection

RICHARD PAUL EVANS

RICHARD PAUL EVANS

HOL LEHET

Noel?

✦ RICHARD PAUL EVANS ✦

H O L L E H E T

Noel?

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2010

Írta: Richard Paul Evans

A mű eredeti címe: Finding Noel

A művet eredetileg kiadta: Simon & Schuster, Inc., USA

Fordította: Robin Edina

A szöveget gondozta: Farkas Veronika

Copyright © 2006 by Richard Paul Evans

ISBN 978 963 245 208 1

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551–132, Fax: (62) 551–139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

✦ KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSOK ✦

lőször is, *tante grazie* kedvesemnek, Kerinek, amiért a szívemmé és otthonommá lett.

Szeretnék köszönetet mondani a szokásos csapatnak a *rendkívüli* türelmükért és támogatásukért abban a nehéz időszakban, amelyen a könyv írása közben átmentem: ügynökömnek, Laurie Lissnek és a S&S munkatársainak: szerkesztőmnek, Sydney Minernek (köszönet, Syd az együttérzésért és biztatásért), és a kiadóimnak, David Rosenthalnak és Carolyn Reidynek.

Hálás köszönetem tehetséges és éles szemű új asszisztensemnek, Jenna Evansnak.

Ugyancsak hálával tartozom Gypsy da Silvának, Emily Bentonnak és Karen Roylance-nek a szerkesztői tanácsaikért.

Ezúton szeretnék elbúcsúzni asszisztensemtől, Kelly Gaytól. Nagy öröömre szolgált, hogy oly sok éven át dolgozhattunk együtt (Boomerrel is).

Habár ez a könyv kitalált eseményekről – és személyekről – szól, a történetben Macy tapasztalatainak jó

Köszönetnyilvánítások

---

részét kedves jó barátom, Celeste Edmunds valóságos élményei ihlették. Hálás vagyok Celeste-nek a kutatásaimhoz nyújtott segítségéért, és főként azért, hogy megosztotta velem a múltja történeteit, és megengedte, hogy feldolgozzam őket a könyvemben. Végül megkérem azokat, akik talán úgy vélik, Macy alakja nem tűnik hitelesnek, mivel túlságosan együttműködő, jószívű és romlatlan a múltjában elszenvedett megpróbáltatások ellenére, ismerkedjenek meg bátran Celeste-tel!

✦ *June Sue Carol Thorup Evans* ✦
emlékére

✦ OLVASÓIMNAK ✦

z első, nyomtatásban megjelent művem egy mese volt, amelyet első osztályban írtam a Hugo Reid Általános Iskolában, a kaliforniai Arcadiában. A mesének *A kék nyuszi* címet adtam, és az iskola minden évben megjelenő, fogalmazásokból álló antológiájában adták ki. Édesanyám úgy tekintett rá, mint az amerikai szépirodalom egyik mesterművére. *A kék nyuszi* megjelenésétől kezdve édesanyám volt a lelelkesebb rajongóm.

Ebben az évben, Valentin napján veszítettem el a lelelkesebb rajongómat. Ezt a történetet neki írtam.

Első
FEJEZET

*Az elején kezd, s a végén fejezd be!
Ennél jobb tanács nem jut eszembe.*

✧ DALSZÖVEG MARK SMART NAPLÓJÁBÓL ✧

Amikor kislány voltam, anyám azt mondta nekem, hogy minden ember okkal tűnik fel az életünkben. De nem vagyok biztos abban, hogy én hiszek ebben. A gondolat, hogy Isten életek millióit szövögeti össze egyetlen óriási embergobelinné, számomra kissé fatalistának tűnik. De ahogy visszanézek az életemre, meg kell állapítanom, hogy bizony voltak benne időszakok, amelyeken mintha pontosan efféle isteni beavatkozás nyoma mutatkozna meg. Ám egyik eset sem olyan szembeszökő közülük, mint az a bizonyos téli éjszaka, amikor találkoztam egy Macy nevezetű, gyönyörű fiatal lánnyal, és a találkozás nyomán rendkívüli események egész láncolata vette kezdetét.

Természetesen, ha ezt az elméletet egészen a végletekig vezetjük, ez egyben azt is jelentené, hogy Isten tette aznap éjjel tönkre az autót, hiszen ha az ékszíj nem épp abban a pillanatban szakad el, ez a találkozás meg sem történt volna. Márpedig így történt, és az én életem örökre megváltozott emiatt. Lehet, hogy az anyámnak mégis igaza volt. Ha Isten képes arra, hogy a bolygók állását szabályozza, talán az sem túl nagy feladat számára, hogy az életünkkel tegye ugyanezt.

A történetem akkor kezdődött, amikor vészesen közel állt ahhoz, hogy vége szakadjon – egy téliesen rideg novemberi estén, tizenegy nappal anyám halála után. Anyám egy autóbalesetben vesztette életét. Három másik utas is ült mellette az autóban, de rajta kívül mindenki sértetlenül megúsza. Közel álltam az anyámhoz, és a nap, amelyen a haláláról értesültem, életem legszörnyűbb napja volt.

Már a halála előtt is romokban hevert az életem. Kilenc hónappal korábban költöztem el otthonról, az alabamai Huntsville-ből Salt Lake Citybe, hogy egy mérnöki ösztöndíj keretein belül megkezdjem tanulmányaimat Utah egyetemén. Még sosem jártam nyugaton, és Utah államról is csak annyit tudtam (azon kívül, hogy ott van az egyetlen olyan államon kívüli egyetem, amely hajlandó ösztöndíjat adományozni nekem), hogy jó néhány hegylánc választja el Huntsville városától. Ez tökéletesen megfelelt az igényeimnek, ugyanis minél nagyobb távolságot kívántam teremteni jómagam és az apám között.

Az igazat megvallva, sohasem neveztem Stuart Smartot az „apámnak”. Nekem ő mindig csak „Stu” volt, a teljes nevét – a Stuart Smartot azaz Okos Stuartot – pedig az ellentmondás tökéletes példájának találtam. Autószerelő volt, a maga nyolc osztályával. A körme alatt mindig motorolaj sötétlett, és mélyen megvetett mindent, amit nem ért fel ésszel – és ebbe a kategóriába tartozott a helyes nyelvhasználat és én is.

Az volt a nagy álma, hogy egy szép napon majd átveszem a családi vállalkozást – a Smart Autó Szervizt –, ezért tízéves koromtól fogva minden szombaton levonszolt magával a műhelybe, és munkára fogott. Miközben a haverjaim a helyi cukrászdában lógtak, vagy légpuskával szöcskékre vadásztak, én azzal töltöttem a gyermekkorom, hogy kerekeket és légszűrőket cseréltem.

Mindent gyűlöltem, ami a műhelyhez fűződött; az unalomtól kezdve, ahogy azt kellett figyelnem, miként boncol fel Stu egy sebességváltót, a mustáros-felvágotas, motorolajos szendvicsekig. Ám leginkább Stu társaságát utáltam. Ő nem volt híve a haszontalan csevegésnek, ezért a hosszú napok általában néma csendben teltek, leszámítva a sűrített levegős csavarkulcs időnként felsíró nyüzszítését és a helyi country-adó állandó vinyogását. Nincs sok tehetségem az autószereléshez, és Stut mintha állandóan bosszantotta volna az ügyetlenségem. Minden héten könyörögtem anyámnak, hogy ne küldjön oda, majd egy szombaton, a tizennegyedik születésnapom környékén, Stu végre lemondott rólam, és otthon hagyott.

*Lehet, hogy a szerelem nem vak,
mindenesetre borzalmasan rövidlátó.*

✧ MARK SMART NAPLÓJÁBÓL ✧

Anyám, Alice Geniel Phelps egyáltalán nem hasonlított Stura. Csendes volt, elgondolkodó, és nagyon szépen beszélt. Szeretett olvasni, filozófiáról beszélgetni,

kedvelte a zenét és az irodalmat, az olyan dolgokat, amelyeket az apám általában időpocsékolásnak tartott. Sohasem tudtam elképzelni, hogy egy olyan nő, mint az anyám, hogyan mehetett hozzá egy olyan alakhoz, mint Stu, amíg a kezembe nem akadt a szüleim házasságkötési anyakönyvi kivonata. Legnagyobb meglepetésemre kiderült, hogy csupán nyolc héttel a születésem előtt házasodtak össze. Rájöttem, hogy az akkori szokások miatt anyámnak valószínűleg nem volt más választása.

Ahogy idősebb lettem, Stu és én egyre többet veszedtünk. Megszámolni sem tudnám, hányszor avatkozott anyám a vitába az én oldalamon, néha szó szerint kettőnk közé vetve magát. Ő volt a vékony szál, amely a családkat összetartotta. És akkor örökre elment. S vele együtt az otthonom is a múlté lett.

Mint már említettem, akkoriban amúgy is elég rosszul állt a szénám. Habár keményen dolgoztam és kitűnően tanultam, az első évem után az egyetem a költségvetés csökkentésére hivatkozva több száz ösztöndíjat megszüntetett, az enyémet is beleértve. Mivel az egyetemről így kimaradtam, elveszítettem egyúttal az állásomat az egyetemi irattárban, és a kollégiumi szobámat is.

Igazság szerint nem igazán érdekelt a mérnöki tudomány – nem különösebben rajongtam érte –, de a szüleim nem engedhették meg maguknak a tandíjat, ezért az ösztöndíj jelentette számomra az egyetlen utat az egyetemre. Arról álmodoztam, hogy dalszövegíró leszek. Zenei ösztöndíjat azonban hihetetlenül nehéz elnyerni, hacsak nem komolyzenei virtuóz az ember. Én természetesen

nem vagyok az. Egész jól játszom a tizenkét húros gitáron. Talán inkább afféle népdalénekes volnék, nem az a kifejezett juilliardos típus.

Stu előre megjósolta, hogy kudarcot fogok vallani, nekem azonban eszem ágában sem volt megadni neki ezt az örömet, ezért Utah-ban maradtam, és vidám, hazugságokkal teli leveleket írtam haza arról, hogy milyen jól haladnak a tanulmányaim. Valójában szegény voltam, magányos, és mély depresszióba zuhantam. Egy lepukant alagsori lakásban éltem, és elvállaltam az egyetlen munkát, amelyet találtam – egy közeli középiskola portaszolgálatát.

Az volt a tervem, hogy összepórolom a pénzt az egyetemre, de a keresetem még a megélhetésre is alig volt elég. Amikor anyám meghalt, a nagynéném felhívta a kollégiumot, hogy értesítsen. Ekkor tudta meg a családom, hogy kimaradtam az iskolából. Mivel nem hagytam hátra sem a címem, sem a telefonszámom, anyám haláláról csak két nappal a temetés után szereztem tudomást, amikor felhívtam, hogy beszéljek vele. Stu vette fel a telefont. Hazugnak nevezett, és a fejemhez vágta, hogy ne is fáradjak a hazamenetellel.

Azt hittem, ennél lejjebb már nincsen, de hamar kiderült, hogy tévedtem. Néhány nappal később az alabamai barátnőm, Tennys, akivel már négy éve jártunk, levélben értesített az eljegyzéséről. A választottja egy ígéretes, ifjú csontkovács volt.

Szégyellem azt, ami ezek után történt. Most már elhiszem, hogy bizonyos körülmények között mindannyian

képesek vagyunk olyan dolgokra, amelyeket egyébként lehetetlennek tartanánk.

Az elmúlt év során amúgy is depresszióval küszködtem. Amikor azonban a búskomorságomhoz hirtelen fájdalom, magány és visszautasítás is társult, fontolgatni kezdtem, hogy véget vetek az életemnek. Ez először nem volt több kósza gondolatnál, amely gyorsan tovaröppent. Ám ahogyan a depresszióm egyre súlyosbodott, a kósza gondolat lassan gyökeret vert a fejemben.

E történet kezdetének estéjén, amint megérkeztem a munkahelyemre, egy örült irodalomtanárnő azonnal üvöltözni kezdett velem. Azzal vádolt, hogy elloptam az iskola egyik CD-lejátszóját. Az égvilágon semmit sem tudtam róla, még csak nem is láttam a lejátszót soha, de az a nő kötötte az ebet a karóhoz, hogy egyedül én juthattam be a szobájába, és égre-földre esküdözött, hogy kirúgat az állásomból, és feljelent a rendőrségen, ha reggelre nem adom vissza. Valamivel később, WC-takarítás közben úgy döntöttem, ez lesz életem utolsó fájdalmakkal teli éjszakája. Ekörül forogtak a gondolataim, amikor útban hazafelé lerobbant az autóm. *Isten mér rám még egy utolsó csapást* – gondoltam. Igazság szerint azonban egészen más tervei voltak.

Anyám mindig azt mondta: „Az ember végső kétségbeesése Isten lehetősége a megmutatkozásra.” Azt is gyakran elismételte, hogy „legyél kedves mindenkihez – sosem tudhatod, miféle keresztet kell viselniük, és milyen édesen cseng fülükben egy kedves szó”. Az az éjszaka mindkét bölcsességének bizonyyságot szerzett.

Hol lehet Noel?

Az az éjszaka egy olyan út kezdete volt, amely megtanított rá, hogy egyetlen igazság képes mindent megváltoztatni. Aznap éjjel találtam rá Macyre. És azon a karácsonyon talált rá Macy Noelre.

Második

FEJEZET

*Anyám gyakran mondogatta nekem,
hogy az angyalok embernek álcázva járnak a földet.
Ma éjjel én is hinni kezdtem ebben.*

✧ MARK SMART NAPLÓJÁBÓL ✧

1988. NOVEMBER 3.

– Mi a bánat...

Az ablaktörlők vadul csapkodtak ide-oda, hiábavaló igyekezettel próbálták lesöpörni a havat a szélvédőről. Tizenhat éves Malibum hangos köhögés és rázkódás közepette egyszer csak leállt, a műszerfalon úgy villogtak a kijelzők, akár a karácsonyi izzók. Már csaknem éjfélre járt az idő, és Salt Lake a korai hóhullás szorításában vergődött. Egész pontosan hóvihar tombolt. Épp végeztem a munkával, és hazafelé tartottam a hólepte utakon. Azon törtem a fejem, vajon tényleg képes leszek-e véget vetni az életemnek. Ha figyelembe vesszük, merre jártak a gondolataim, igencsak különösnek tűnik, hogy az autóm lerobbanása ennyire felzaklatott. Pedig így volt. *Íme Isten határtalan szeretetének újabb bizonyítéka* – gondoltam magamban kissé cinikusan.

A Malibut az út szélére kormányoztam, és nekiütköztem a hóval borított járdaszegélynek. Haragosan a kormánykerékre csaptam. A rengeteg idő ellenére, amelyet Stu műhelyében elvesztegettem, alig értek a kocsikhoz. Stu már akkor pontosan tudta volna, mi a hiba, mielőtt

a motor leállt volna. Láttam egyszer egy filmet egy suttogóról, aki beszélni tudott a lovakkal, és meggyógyította őket. Stu is egy ilyen „autósuttogó” volt; már azelőtt tudta, mi a baj egy kocsival, mielőtt a motorháztetőjét felnyitotta volna.

A záporozó hópelyhek burokbba zárták az autót. Amikor már ki se láttam a szélvédőn, kikászálódtam és körülnéztem, felmértem a helyzetem súlyosságát. Minden épület sötét volt az utcán, kivéve egyet, amely körülbelül fél saroknyira állt tőlem. Végigbaktattam a járdán, amelyről még senki sem lapátolta el a havat, egyenesen a fény irányába.

Az épületen tábla lógott, rajta A JAVA HUT vagy JAVA A HUT, KÁVÉZÓ felirat díszelgett; a szavak elrendezése miatt nem volt egyértelmű, pontosan hogyan is kellene olvasni a feliratot. Amint közeledtem, egy fiatal nő megfordította a NYITVA táblát a kirakatban, és most már a ZÁRVA jel virított rajta. Azután a bejárati ajtóhoz sétált, körülbelül ugyanakkor ért oda, mint én. Kissé megdöbbsent, amikor meglátott. Különös látványt nyújthattam, a fejem és a vállam teljesen befedte a hó. A lány legalább egy fejjel alacsonyabb volt nálam, velem körülbelül egykorú lehetett, a haja vörösesharna, széles arcában őzike szeme úgy sötétlett, akár a Coca-Cola. Az a fajta szépség sugárzott belőle, amely rendszerint görcsöt kötött a nyelvemre. Kinyitotta az ajtót, épp csak annyira, hogy a fejét kidughassa a résen. – Sajnálom, épp most zárunk.

Félszegen bámultam rá, a kezem a zsebembe süllyesztettem. – Lerobbant az autóm... csak telefonálni szeretnék.

Tetőtől talpig végigmért, azután lassan hátralépett, és kitérte előttem az ajtót. – Jöjjön be!

Leráztam cipőmről a havat, és beléptem. A lány bezárta mögöttem az ajtót, miközben kigomboltam a kabátom. – Itt hátul találja a telefont.

Követtem egy irodába. Szégyentelen összevisszaság uralkodott a helyiségben. Az íróasztalon halomban állt a papír; úgy nézett ki, mintha valaki egy egész vödör szemetet borított volna rá. Az egész helyet belengte az órölt kávé illata. A lány a telefonra mutatott.

– Ott van. Az asztalhoz is leülhet, ha akar.

– Köszönöm. Van esetleg egy telefonkönyve?

– Az arany oldalak, vagy a rendes?

– A rendes.

Előkereste a telefonkönyvet egy közeli szekrényen magasodó halomból, és átnyújtotta nekem. Kikerestem egyik haverom számát, akinek a bátyja autótak bütykölt. Tucatszor is hagytam kicsengeni a telefont, azután feladtam. A lány együtt érzően nézett rám. – Nem veszik fel?

– Úgy tűnik.

– Szeretne felhívni valaki mást?

Senki sem jutott eszembe. – Nem tudom, kit hívhatnék.

– Én ismerek egy szerelőt – mondta, majd rögtön a homlokát ráncolta. – De ilyenkor biztos nincs a műhelyében. Akar esetleg taxit hívni?

Nem volt rá pénzem. – Nem. Majd gyalogolok.

– Ebben a hófúvásban?

– Nem lakom messze – hazudtam.

A lány homlokán a ráncok még inkább elmélyültek. – Ahogy akarja. Kiengedem.

Kiléptem az irodából, menet közben begomboltam a kabátom. A lány követett, majd előrekísért, a kávézó bejáratához, elővette a kulcsait, és kinyitotta előttem az ajtót.

– Azért köszönöm – mondtam búcsúzóul.

– Nincs mit.

Egy pillanatilag csak nézett, majd hirtelen nekem szegezte a kérdést: – Jól van?

Anyámon kívül senki sem érdeklődött a hogylétem felől, amióta elköltöztem otthonról. Nem vagyok az az érzékenykedő típus, apám gondoskodott erről. Borzasztóan szégyelltem magam, de könnyek futották el a szemem. Bármennyire is szerettem volna, képtelen voltam elfordítani róla a tekintetem.

– Nincs jól, igaz? – A szemembe toluló könnyeket figyelte, majd közelebb lépett, és mindkét karjával átölelt. Az idejét sem tudnám megmondani, mikor kerültem utoljára fizikai kapcsolatba bárkivel is. Az érintése meleg volt, gondoskodó és biztonságot nyújtó. A fejem egyszer csak a vállára borult, és én szabadjára engedtem a könyveimet. Több mint egy perc is eltelt, mire sikerült visszanyernem az önuralmam. Hátrébb léptem, megtöröltem az arcom, és közben borzasztóan szégyelltem, hogy egy teljesen idegen ember előtt elsírtam magam.

– Bocsánat.

– Mondd el, mi a baj!

Én csak a fejemet ráztam.

Odahúzott egy széket az egyik közeli asztaltól. – Tessék, ülj le ide! Hozok egy bögre forró csokit.

Leültem a székre, és titokban törölgettem tovább a szemem, mintha valaki más is lett volna a kávézóban, aki észrevehette volna, hogy az imént még úgy bögtem, mint egy csecsemő. A lány egy pillanat múlva visszatért, kezében egy bögre gőzölgő kakaóval, amelynek tetején tejszínfelhő magasodott.

– Tessék.

Ittam egy kortyot a csokiból. Forró volt és sűrű. – Köszönöm.

– Van egy titkos receptem. Egy kevés juharszirupot is keverek bele.

– Finom. – Felnéztem rá. A tekintete az enyémbe mélyedt.

– Hogy hívnak? – kérdezte.

– Mark.

– Én Macy vagyok.

– Macy – ismételtem. – Mint a felvonulás?

A lány bólintott. – Apám mindig azt mondta, hogy a felvonulást kizárólag az én kedvemért rendezik.

– Mi a vezetékneved? – faggattam tovább.

– Wood, mint a fa. – Neve jelentésének nyomatékosítására megkocogtatta az asztalt, amely azonban láthatóan acélból és műanyagból készült. – Na és a tiéd?

– Smart.

– Azaz eszes. Nem rossz név. A kiejtésedből ítélve nem idevalósi vagy.

– Alabamából költöztem ide. Az egyetemre jöttem.
– Akkor hát egyetemista vagy – állapította meg némi csodálattal a hangjában.

– Az voltam. Most már csak dolgozom.

– Hol dolgozol?

– A West Középiskolában. Gondnok vagyok.

– Én is a Westbe jártam – mondta Macy. – Egy ideig legalábbis. – Rám szegezte a tekintetét. – Mondd el, mi nincs rendben!

– Mi van? – kérdeztem vissza. Azután mélyet sóhajtottam. – Múlt héten meghalt az édesanyám.

A lány arca elkomorodott. – Sajnálom. – Egy pillanattal később átnyúlt az asztal fölött, és kezét az enyémre tette. – Mesélj róla!

– Ő volt a legjobb barátom. Bármilyen vészes is volt körülöttem a helyzet, rá mindig számíthattam. – A hangom újra elcsuklott. – Még a temetésére sem mentem el. Senki sem tudta, hol érhetnének utol, így a haláláról is csak két nappal a temetés után szereztem tudomást.

– Annyira sajnálom – ismételte. Egy perccel később megkérdezte: – A családod délen lakik?

Bólintottam. – Igen.

– Akkor hát egyedül kell megküzdened ezzel az egészszel?

– Úgy van. – Ittam még egy kortyot a csokoládéból.

– Megtört lélekre a csokoládé a legjobb gyógyír – tréfálkozott. – Én *imádom* a csokit. Az Isten jóvátétele a brokkoliért.

Akaratom ellenére is mosolyognom kellett.

– Végre egy mosoly – suttogta. Hátradőlt a székében, és engem figyelt. – Ezek szerint itt nincs a családoból senki. Na és a barátokkal mi a helyzet?

– Nem sok ismerősöm van Salt Lake Cityben. Voltak a szobatársaim, de amikor az egyetemről kimaradtam... – A lányra néztem. – Volt egy barátnőm...

– Csak *volt*?

– Négy évig jártunk együtt. Három nappal ezelőtt levelet kaptam tőle, az eljegyzéséről értesített.

Macy a fejét rázta. – Tényleg nem túloztál. A baj sosem jár egyedül.

– Csóstitül jön – feleltem. Ittam még egy keveset a csokoládéból, azután ismét odafordultam hozzá, és a kezemmel végigszántottam a hajamon. – Fogalmam sincs, miért mondom el neked mindezt.

– Mindig idegeneknek meséljük el a legféltettebb titkainkat.

– Szerinted miért van ez?

– Talán mert ők nem tudják felhasználni ellenünk, amit hallanak.

Ebben volt valami. – Úgy érzem, az életem a feje tetejére állt, mintha csak valamiféle társast játszottam volna, és valaki két dobás között megfordította a táblát. Árvának érzem magam...

A szavaim láthatóan mély hatást gyakoroltak Macyre. – Tudom, milyen érzés... – mondta halkán.

Egy darabig ismét csak hallgattunk, és én közben befejeztem a csokoládémat. Végül felemeltem a bögrém. – Köszönöm.

– Szívesen. Kérsz még?

– Köszí, nem kérek. Elég volt. – Az órára pillantottam. Már majdnem hajnali egy volt. – Jobb, ha most utadra engedlek.

Macy együtt érző pillantást vetett rám. – Még mindig aggódom miattad.

– Rendben leszek.

– Biztos?

– Igen.

– Megengeded, hogy hazavigyelek?

Rámosolyogtam. – Ha ragaszkodsz hozzá.

– Ragaszkodom hozzá. – Felállt. – Csak még előbb elmosogatok magunk után. – Felkapta a bögrémet, és visszament vele a pulthoz. Miközben én tovább üldögéltem, Macy megkérdezte: – Kérsz egy kis sütit? Van szedres vagy fahéjas.

– Köszönöm, nem kérek.

– Na és mit szólnál egy szelet „Csokoládéhalál” nevezetű sütihez? Ez a leghíresebb specialitásunk.

– Tényleg tele vagyok.

– Bánni fogod. – Kilépett a pult mögül, miközben kezét egy konyharuhába törölgette. – Kész vagyok. A kosim hátul áll odakinn.

Követtem a lányt a hátsó ajtóhoz. Kimentem, ő pedig sorra leoltogatta a lámpákat, azután beállította a riasztót, és becsukta maga után az ajtót. Még mindig havazott, de már nem olyan sűrűn.

– A tiéd ez a hely?

– Dehogy. Bárcsak az volna. Valóságos aranybánya

– Macy bezárta az ajtót, a kulcsot pedig zsebre vágta. –

Az éjjeli műszak menedzsere vagyok. – Az egyik autóra mutatott, amely inkább hasonlított eszkimó kunyhóra, mint járműre. – Az ott az enyém. Az a hatalmas hókupac – mondta lehangoltan. – Sajnos nincs hókaparóm.

Körülnéztem, és észrevettem egy kartondobozt, amely a szemétből kandikált ki. – Talán ez is megteszi. – Letéptem az egyik fület a dobozról, majd lehúztam vele a havat az autó ablakairól. A lány megvárta, amíg befejezem, azután kinyitotta az ajtókat, és mindketten beszálltunk. A járgány egy Ford Pinto volt, barna műbőr ülésekkel, a visszapillantó tükorről rózsafüzér lógott. A műanyag műszerfal itt-ott megrepedt, és a repedéseket főként különböző rádióállomásokról származó matricák borították. Többször is el kellett fordítani a kulcsot, mielőtt a motor végre beindult volna. A szélvédő bepárasodott, mire Macy párszor felpörgette a motort, majd bekapcsolta az abalakfűtést. A levegő lassan felmelegedett. A kezem nedves és vörös volt a hókaparástól. Macy odanyúlt, és finoman megdörzsölgette.

– Jéghideg a kezed. Köszönöm, hogy letakarítottad a havat.

– Szívesen.

– Ne is törődj a kocsimmal! Csak az imádság és némi rögzítőszalag tartja össze.

– Legalább működik.

– Így is van, adjunk hálát az égnek, hogy működik. – Belökött egy kazettát a magnóba, mire halk zeneszó hallatszott a hangszórókból. – Merrefelé laksz?

– Harmadik út dél felé. A viadukt mögött.

– Mintha azt mondtad volna, hogy nem messze.

– Nem akartalak terhelni.

Miközben arra vártunk, hogy a szélvédő végre kitisztuljon, Macy hátranyúlt, és a hátsó ülésről előhúzott egy doboz mézeskalácsot. – Kérsz?

– Persze. – Benyúltam a dobozba, és kivettem egyet. Ő is vett belőle.

– Egyszerűen imádom – közölte.

Amikor a szélvédő eléggé kiolvadt ahhoz, hogy kilátsunk rajta, Macy sebességbe tette az autót, és lassan kigurultunk a parkolóból az útra. A kocsi hátulja kissé csúszkált.

– Ez már félelmetes – mondta Macy. – Hihetetlen, mennyi hó esett. – Lenyúlt, és bekapcsolta a fűtést. Tizenöt percnyi igencsak veszedelmes autózás után rámutattam a hatalmas, roskatag házra, ahol laktam.

– Ott van. Az a ház, ott szemben.

Macy az út széléhez kormányozta az autót, egy utcai lámpa alá. Bekapcsolva hagyta a motort, de azért behúzta a kéziféket. – Biztos, hogy jól vagy?

– Tökéletesen. Köszönöm. Mindent köszönök.

– Semmiség. – Hirtelen elmosolyodott. – Van itt még valami a számodra. – Átnyúlt előttem a kesztyűtartóhoz, elővett belőle egy kártyát, és odaadta nekem. – Ha ezt a kártyát felmutatod a kávézóban, vendégünk vagy egy ingyen kávéra és sütire. Egyszer neked is meg kell köszölnöd a híres csokis süteményünket.

A kártyát becsúsztattam az ingem zsebébe. – Kösz szépen. – A szemébe néztem. – Miért vagy ilyen kedves hozzám?

A lány elmosolyodott, és valami megcsillant a tekintetében, ami egyszerre volt gyönyörű és szomorú. – Kedves srácnak látszol, akit túl sok balszerencse ért egyszerre az életben.

Egy pillanatra a földre szegeztem a tekintetem, és lassan kifújtam a tüdőmből a levegőt. Azután újra a lány szemébe néztem. – Lehet, hogy ma éjjel megmentetted az életemet.

– Tudom – Macy még egyszer megérintette a kezem. – Idővel minden rossz elmúlik. Nekem elhiheted.

Megfogtam a kezét. – Köszönöm.

– Szívesen. Vigyázz magadra! – búcsúzott.

– Te is. Jó éjt! – Kiszálltam az autójából a járdára, és becsuktam magam mögött az ajtót. Kihajtott az útra, majd megfordult, még egyszer utoljára integetett, azután elhajtott. Eltűnt a hulló hópelyhek függönye mögött. Az anyámnak igaza volt. Isten angyalai tényleg a földön járnak.

Harmadik
FEJEZET

*Visszamentem, hogy találkozzam Macyvel.
Állítólag nem is létezik.*

✧ MARK SMART NAPLÓJÁBÓL ✧

Képtelen voltam Macyt kiverni a fejemből. Még álmodtam is róla. Olyan érzés volt, mintha alvajáróként bolyongtam volna az elmúlt napokban, és egy kis részem már-már azon gondolkodott, valóban találkoztunk-e, vagy a lány csak a fényt jelentette egy szörnyű rémálom végén. Akárhogyan is, tudtam, hogy újra látnom kell.

Kölcsönkértem a főbérlőm telefonját, és elsőre sikerült felhívnom az autószerelőt. Megbeszéltük, hogy dél körül találkozunk az autómnál, alig több mint egy óra múlva. Gyorsan lezuhanyoztam és felöltöztem, azután rohantam, hogy elérjem a buszt.

A hóvihar elvonult, és csend uralkodott a hó alá temetett völgyben. Sütött a nap, de nyilván csak a látszat kedvéért, hiszen a csípős levegőtől a fülem és az arcom is kivörösödött, miközben a megállóban várakoztam. A busz pár utcányira a kávézótól tett le, és útban az autó felé el is sétáltam mellette. A városi hókotrók az éjjel már jártak arra, és a havat egészen a kocsim ablakáig feltolták. Rájöttem, hogy olyan helyen sikerült megállnom, ahol tilos a parkolás, de egyelőre nem tudtam megállapítani, kaptam-e büntetést. Legalább nem vontatták el a járgányt. Igazság szerint a gondolataim nem is annyira

az autóm, mint inkább Macy körül forogtak. Rápillantottam az órámra. Még tíz percem volt délig. A szerelő még nem érkezett meg, így hát besétáltam a kávézóba.

A hely zsúfolásig telve volt, és ahogy körülnéztem, hirtelen rám tört az aggodalom. Mit fogok mondani neki? Mi lesz, ha valójában nem is akar találkozni velem? Úgy értem, pusztán az, hogy egy koldusnak pénzt ad az ember, még nem feltétlenül jelenti azt, hogy haza is akarja vinni vacsorára.

Beálltam a sor végére a kasszánál. Amikor az elejére értem, egy fiatal nő mosolygott fel rám, akinek szeme fekete tussal volt kihúzva, és Bruce Springsteen pólót viselt. – Mit adhatok, szivi?

– Macyt keresem.

Értetlenül bámult rám. – Macyt?

– Igen.

– Talán tudnom kellene, ki az?

– Itt dolgozik.

A nő a homlokát ráncolta. – Nem ismerek semmiféle Macyt. Vagy esetleg Maryre gondol?

– Nem, Macy a neve. Az esti műszakban dolgozik.

A nő a fejét rázta. – Mary dolgozik az esti műszakban. – Odafordult az egyik kollégájához, aki épp kávészemetet őrlött. – Te tudsz valamit egy bizonyos Macyről, aki állítólag itt dolgozik?

– Macy?

– Aha.

– Úgy érted, Mary?

Felém fordult. – Biztos, hogy nem Maryre gondol?

- Nem. Macy.
- Hogy néz ki a hölgy?
- Alacsony. Rövid, gesztenyebarna haja van. Tágra nyílt szeme. És nagyon szép.
- Ez Mary.
- Mi a vezetékneve? – kérdeztem.
- Hummel.
- Nem, az ő vezetékneve Wood.
- Itt nincs senki, akit Woodnak hívnak.

Nem tudtam, mit mondjak. A nő szánakozva nézett rám, nyilván arra gondolt, hogy biztosan megkérdeztem egyik kollégájának a nevét, és hamis nevet kaptam válaszul. Vagy talán csak én gondoltam ezt.

– Sajnálom, hogy nem segíthetek. Szolgálhatok valami mással?

Ostobán éreztem magam. – Azt hiszem, kérek egy forró csokoládét – mondtam.

- Ebben a segítségére lehetek. Tejszínhabbal vagy nélkül?
- Habbal.
- Mekkora legyen?
- Kicsi.

Kifizettem az ital árát, és egy perccel később át is vehettem. Az ablak közelében telepedtem le, hogy lássam, amikor megérkezik a szerelő. Amint a csokoládét megittam, egy rozoga Chevrolet teherszállító állt meg az út szélén, az autóm előtt. Amikor kiléptem az utcára, egy férfi ugrott le a vezetőfülkéből. Munkabakancsot viselt és mustárszínű kezeslábast. Kabát nem volt rajta, csak egy kötött sapka és fehér, magas nyakú pulóver.

Odamentem, hogy üdvözljem. – Jó napot! Mark vagyok. – A leheletem megfagyott a levegőben.

– Carl – felelte a férfi.

– Köszönöm, hogy idefáradt.

– Aha. – Végigmérte a hóval borított járművet. – Van hátul pár söprűm. – Elővett két partvist a teherautó platójáról, átadott nekem egyet, és együttes erővel letakarítottuk a havat az ablakokról, az ajtókról és a motorház tetőről. Azután letérdelt, és ráakasztotta a vontatókötelet az autóm lökhárítójára, majd saját kocsijának vonóhorgára. Kissé nehezen ugyan, de sikerült kinyitnom a vezetőülés melletti ajtót.

– Vontatták már valaha? – kérdezte a férfi.

– Igen. – Valójában többször is, mint ahogy meg tudnám számolni. Stu mindig segített azoknak, akik nem engedhették meg maguknak, hogy vontatót béreljenek. Ez szép volt tőle, ennyit el kell ismernem; habár nekünk sem volt sok pénzünk, ő mindig segített másokon. Egyszer nem fogadott el munkadíjat egy gyermekét egyedül nevelő anyától, aki az utcánk végén lakott. Azt mondta neki, hogy csak egy ócska gyújtógyertyával volt gond a kocsijában. Valójában viszont az egész délelőttöt a karburátor újjáépítésével töltötte. Mivel még csak tízéves voltam, majdnem kikotyogtam a dolgot, ám Stu szigorú pillantása még időben belém fojtotta a szót.

– Csak tartsa feszesen a kötelet! – kiáltotta Carl a vezetőfülke nyitott ablakából. – Ne felejtse üresbe tenni a kocsit! És engedje ki a kéziféket, ha netán be volna húzva!

– Rendben – mondtam, és bekászálódtam. Olyan hideg volt az autóban, akár a hűtőkamrában. Kiderült, hogy az akkumulátor is lemerült, így nem használhattam sem az ablaktörlőket, sem a fűtést. Amikor az út szabad lett, Carl kinyújtotta a karját, hogy jelezzen, azután a vontató előrelendült, és oldalirányban kirántotta az autót az utcára. Húsz perccel később megérkeztünk Carl műhelyéhez. Bevontatott az autófeljáróra. Végül behúztam a kéziféket, és kimásztam.

Odaadtam neki a kulcsokat, azután a telefonjáról felhívtam Victort, akivel együtt takarítottuk az iskolát. Victor egyszer felajánlotta, hogy bármikor elvisz, ha szükségem van egy fuvarra. Ezt az ajánlatot mind ez idáig elhárítottam, mégpedig két nyomós oknál fogva. Először is, volt saját autóm, és nem volt szükségem arra, hogy mások furikázzanak. Másodszor, Victorral a beszélgetések többnyire az ufók és az összeesküvés-elméletek körül forogtak. Akár az időjárásról is beszélhetett neki az ember, akkor is képes volt arra terelni a szót, miként tussolta el a kormány a legújabb repülő csészealjrról szóló híreket, amelyet Los Alamosban, Új-Mexikóban fedeztek fel. Ritkán értettem egyet (valójában soha) a nézeteivel, és gyanítom, hogy Victor ezért vagy idiótának hitt, vagy azt gondolta rólam, hogy egy titkos kormány szervezetnek dolgozom, amely a földönkívüliek tevékenységét vizsgálja idelent a Földön.

Victor úgy negyvenöt perccel később meg is érkezett. Feltűzelte a figyelmes hallgatóság reménye, és a legjobb formáját nyújtotta. Átfutotta az ufókról szóló összes

alapelméletet, az emberrablásoktól kezdve a gabonakörökön át egészen az Utah déli vidékén történt megmagyarázhatatlan tehéncsonkításokig. Szokásos reper-toárja újabb elemmel bővült: a spontán emberi öngyul-ladással. Arról tájékoztatott, hogy évente legalább hu-szonhat ember kap lángra spontán módon, és hogy most már rendszeresen hord magával tűzoltó készü-léket az autója csomagtartójában. Felhatalmazott rá, hogy használjam, amennyiben váratlanul lángokban tör-ne ki. Felvettem, hogy esetleg tarthatnánk egy próba-riadót, de nem talált az ajánlatomban semmi humorosat.

Victor szóáradata még akkor sem hagyott alább, ami-
kor megérkeztünk az iskolához. Mégis gyorsan telt az
idő, hiszen a gondolataim egészen másfelé jártak. Gon-
dolom, a szív is, akárcsak maga a természet, gyűlöli az
ürességet, és én találtam valakit, helyesebben valakit,
akivel kitölthettem az űrt. Különös déli kalandom után
a kávézóban tisztában voltam vele, hogy talán sosem lá-
tom viszont Macyt, de mégis jólesett rágondolni.

Már majdnem este tizenegy volt, amikor Victorral
visszaértünk a szerelőműhelyhez. Az autóm a ház előtt
állt, és ezt jó jelnek tartottam. A ház teljesen sötét volt,
leszámítva a televízió villogó fényét az elülső szobában.
Bekopogtam az ajtón. Egy perccel később megjelent Carl,
kócosan és a sok tévézéstől üveges tekintettel.

– Bocsánat a kései zavarásért! – mondtam. – Most vé-
geztem a munkával.

Carl a nyakát dörzsölgette. – Nem gond. Megbütyköl-
tem a masinát.

- Nagyszerű. – Intettem Victornak, ő pedig elhajtott.
- Mi volt a baj?
- Tönkrement az ékszíj. És kipurcant az akksi.
- Amennyire a műhelyből emlékeztem, ez drága hírt jelentett. – Mennyivel tartozom?
- Szerencséje van. Találtam egy ékszíjat a bontóban. Ötven dolcsi az alkatrész, és hetven a munkadíj. Az akkumulátor töltéséért nem kérek semmit.
- Kösz – válaszoltam, és a tárcám után nyúltam. – Készpénzzel fizetek. – Hat darab húszast adtam neki. A kétszeresét is elkérhette volna. Még így is csaknem az összes pénzem ráment. A következő héten mogyoróvajaszendvicsten és kukoricapelyhen fogok élni.
- A kulcs az ülés alatt. Nincs bezárva.
- Kösz még egyszer. Jó éjszakát!
- Aha. – Azzal becsukta az ajtót.
- Beindítottam az autót, és hazahajtottam.

Negyedik

FEJEZET

*Dzsem volt tegnap, és dzsem lesz holnap.
Mit tehetnék, ha rám tör a bánat?
Csodaország sohasem létezett,
Valahogy Alice mégiscsak tévedett...*

✧ DALSZÖVEG MARK SMART NAPLÓJÁBÓL ✧

A ház, ahol laktam, kétszintes, Tudor-korabeli épület volt, amelyet bérlakásokká alakítottak át. A legkisebb volt az enyém: egy garzon, PVC-függönyös zuhanyzóval (rajta kenyérpíró nagyságú, rajzolt aranyhalak), és konyhával, amelyben egy mosogatótálcás pult és egy kis rezsó állt. Sütő nem volt, de nem törődtem vele, hiszen úgysem szerettem főzni. A lakbér mindössze 175 dollár volt havonta, és ez igencsak jól jött, mivel nem kerestem túl sokat. Habár csaknem éjfélre járt az idő, mégis leültem a gitárommal, és az ujjaimmal végigsimítottam a hangszer polírozott nyakának sima hátulján. Finoman megpengettem, behangoltam a harmadik húrt, azután belekezdtem egy dalba, amelyet rögtön az után írtam, hogy anyám haláláról értesültem. Halkan énekeltem:

*Alice sosem ment vissza a kristálytükrön,
S Csodaországból sem jutott neki több;
Gyermekkorom emlékei csalogatnak néha,
De én sem térhetek vissza már soha.*

*Ha összegyűjthetném a gyermekkor reményét,
A vágyakat s álmokat, miket ismertem rég.
Összeszedném én, ha tehetném.
S téerted mindet elcserélném.*

*Csodaország sohasem létezett,
Valahogy Alice mégiscsak tévedett,
Talán megtalálhatnám, ha akarnám,
De meglehet, hiába is próbálnám...*

Az egyik akkord közepén abba hagytam a pengetést, és hagytam, hogy a gitár lüktető visszhangja elhaljon a szobában. Nem tudom, miért kínoztam magam. Anyámra gondolni önmagában is éppen elég fájdalmas volt, hát még énekelni róla. *Ez csak terápia* – gyözködtem magam.

Abban a pillanatban kopogtak az ajtón. Elhúztam a szám. *A főbérő*, gondoltam. A háziúr meglehetősen különös szerzet volt. Hetvenes éveinek végén járhatott, és egyedül élt. Közvetlenül fölöttem lakott. Amikor még csak fontolgattam, hogy kiveszem a lakást, nagylelkűen felajánlotta, hogy használhatom a telefonját. Erről az ajánlatáról azután persze rögtön az első alkalommal meg is feledkezett, amint szaván akartam fogni.

Azonkívül általában korán lefeküdt, úgy nyolc óra körül, és nyugtalanul aludt. Gyűlölte, hogy késő éjszakáig dolgozom; azt állította, hogy minden éjjel felébresztem. Nem számított, mennyire vigyázok, hogy még véletlenül se csapjak zajt. Ha tíz óra után hangokat hallott a lakásomból, máris lent termett, és kivörösödött arccal

mondta a magáét. A gitáromat a kanapé mellé fektettem, majd kinyitottam a zárat, és felkészültem lelkileg az öregúr szónoklatára. Kitártam az ajtót. Macy állt a sötét folyosón. Egy pillanatig csak némán bámultunk egymásra.

– Felébresztettelek? – kérdezte.

– Nem, épp most értem haza. Gyere be!

– Kösz. – Macy belépett, és kényelmesen szemügyre vette a szobámat. Pillantása megakadt a gitáromon. – Te énekeltél?

– Csak egy dalt, amin már egy ideje dolgozgatok.

– Te írtad? – kérdezte csodálattal a hangjában.

– Igen.

– Nagyon ügyes vagy.

Örültem a dicséretének. Odamentem a kanapéhoz, és levettem róla a gitártokot. – Foglalj helyet! Odalépett hozzám, és letelepedett a kanapémra. – Szép kis lakás. Otthonos. – Kinyújtotta a kezét, és megérintette a gitáromat. – Órákat is adsz?

– Régebben adtam. Még Alabamában. Már megfordult a fejemben, hogy talán itt is belekezdhetnék, de az életem az utóbbi időben olyan sok dologban félresiklott... nehéz tanítványokat szerezni.

– Én mindig is meg szerettem volna tanulni gitározni – jegyezte meg. Felnézett rám. – Bocs, hogy ilyen későn török rád. Most fejeztem be a munkát, és csak látni akartam, hogy vagy.

– Jól vagyok.

– Tényleg?

– Tényleg. Hála neked. Az elmúlt héten tisztára úgy éreztem magam, mint valami őrült ámokfutó. Te pedig ismét értelmet leheltél belém.

Elmosolyodott. – Az jó.

– Csodálkozom, hogy ide találtál. Éjfél volt, egy hóvihar kellős közepén, amikor hazahoztál.

– Egy kicsit azért eltévedtem. De csak egy pillanatra.

– Ott voltál a... kávézóban?

– Igen.

– Tudod, nem vagyok teljesen biztos benne, mi is annak a kávézónak a pontos neve.

– Semmi gond, senki sem tudja biztosan.

– Ezt hogy érted?

– Amikor először megnyílt, *Java Hut* volt a neve. Később, úgy öt évvel ezelőtt, Jeff, a tulajdonos fia vette át az üzletet. Imádja a sci-fit, különösen a *Csillagok háborúját*, és azt gondolta, milyen bulis volna, ha a kávézó nevét megváltoztatná arra, hogy *Java a Hut*. Tudod, mint Jabba a Hutt, az az óriási gyíkszerű alak a *Csillagok háborúja* filmekben. Szerintem eszükbe sem jut az embereknek, hogy összekapcsolják a kettőt, a legtöbben így is csak *Hutnak* hívják.

– Jeff biztos jól kijönne Victorral – jegyeztem meg.

– Kivel?

– Senkivel – vágtam rá gyorsan. – Beugrottam... a *Hutba*... amikor felvettem az autómát ma reggel. Látni akartam, hátha ott vagy.

– Csak az éjszakai műszakban dolgozom.

– Amikor rólad kérdezősködtem, azt mondták, semmiféle Macy Wood nem dolgozik ott.

– Ez azért van így, mert mindenki azt hiszi, hogy Mary Hummel a nevem.

– És miért hiszik ezt?

– Ez áll a TB-kártyámon, és ezt a nevet írta a főnököm a munkabeosztásra, amikor dolgozni kezdtem... Igazából nem is számít, bárhogya is szólítanak, én mindenre hallgatok.

– Hogyan lettél Macy Woodból Mary Hummel?

– Hogy úgy mondjam, meglehetősen... – kissé tétovázott – ...érdekes életem volt.

– Érdekes, azaz izgalmas, vagy úgy érdekes, mint egy rémálom?

– Mint egy rémálom.

Lassan bólintottam. – Tegnap éjjel, amikor azt mondtam, úgy érzem magam, mint aki árván maradt, te azt felelted, tudod, milyen érzés. Te is elveszítetted a szüleidet? – Macy elfordította a tekintetét, láthatóan kényelmetlenül érintette a kérdésem. – Ha nem szeretnél beszélni róla...

– Nem, nincs semmi baj. – Újra felnézett, és szomorúan elmosolyodott. – Igazából inkább ők veszítettek el engem.

– Ezt meg hogy érted?

– Hétéves koromban örökbe adtak a nevelőszüleimnek.

Nem igazán tudtam, hogyan válaszolhatnék erre. Végül ennyit mondtam: – Sajnálom.

– Elég kemény volt, de addigra már én is elég kemény kölyök lettem. A szüleim alkoholisták és drogosok

voltak. Annyit járkáltam összevissza a különböző nevelőotthonok és kábítószer-elvonó intézetek között, hogy az életemben az egyetlen biztos pontot az állandó változás jelentette. Hétéves voltam, amikor az állam végül közbelépett, és engem örökbe fogadott a Hummel házaspár. Mrs. Hummelnek nem tetszett a Macy név, ezért lettem Mary. Mrs. Hummel nem volt túl kedves hozzám. Tizenöt évesen megszöktem otthonról, és azóta sem mentem vissza. Mary Hummel a hivatalos nevem, de igazából Macy Woodnak hívnak.

– Hol laktál, miután megszöktél?

– Többnyire a barátaimnál. Körülbelül egy évig kanapéről kanapéra költöztem. Aztán amikor a barátaim fokozatosan maguk is elköltöztek otthonról, néhány hónapot az utcán töltöttem. Az az időszak volt a legrosszabb. De ahogy mondani szokás, mindig hajnal előtt a legsötétebb az ég. Akkor találkoztam Jóval.

Ezekre a szavakra összefacsarodott a szívem, és a fájdalom elárulta, valójában mit érzek. – Joe a barátod? Együtt jártok?

Macy elmosolyodott. – Nem. Jo egy nő. Az igazi neve Joette.

– Joette?

– Ez az eredménye annak, ha az ember szüleit történetesen Joe-nak és Yvette-nek hívják, és csupán egyetlen gyermekük van. Ételmaradékokat gyűjtöttem egy gyorsétteremben, ahol ő pincérnőként dolgozott. Azt mondta, épp szobatársat keres, aki beszállna a lakbérbe. Mindössze huszonöt dollárt kért tőlem havonta. Csak később

jöttem rá, amikor már idősebb voltam, hogy valójában segíteni akart rajtam, hogy többé ne kelljen az utcán élnem. Végül otthagytam azt az éttermet, és a Hutban kezdtem dolgozni, de még mindig Jónál lakom. Azóta is ő gondoskodik rólam.

– Sosem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz életed volt.

– Miért?

– Mert olyan...

– Normális vagyok – fejezte be helyettem a mondatot.

– Azt akartam mondani, hogy *kedves*.

– Csak túl sok heggel büszkélkedhetem ahhoz, hogy mások sebein gúnyolódjam. – Mélyet sóhajtott. – Hát, sokkal többet osztottam meg veled a múltamról, mint eredetileg terveztem. Így azt hiszem, már kvittek vagyunk.

– Megesik az ilyen. – Egy pillanattal később megkérdeztem: – Élnek még családtagjaid?

– Van egy húgom – felelte halkán.

– És neki milyen sors jutott?

– Nem tudom. Nem láttam, amióta örökbe fogadtak.

Pár pillanat múlva máris újabb kérdést tettem fel. – Gondoltál már rá, hogy egyszer megkeresd?

– Párszor megfordult a fejemben. Különösen mostanában. Folyton ugyanazt álmodom. Egy uszodában vagyok, és hallom, hogy egy kislány a nevemet kiabálja, mintha fuldokolna. Rohanok, hogy segítsek, de Mrs. Hummel megragad, és magával hurcol. – Macy rám nézett. – Fogalmam sincs, miért álmodom mindig ugyanezt.

– Talán egy jel.

– Már nekem is eszembe jutott. Az a helyzet, hogy nem igazán tudom, hol kellene kezdenem a keresést. Vagy lehet, hogy csak félek attól, amit találnék. Vagy nem találnék. – Újra felsóhajtott, majd az órájára pillantott. – Jobb, ha most megyek.

Együtt álltunk fel, majd Macy megállt az ajtóban. – Örülök, hogy jobban érzed magad.

– Kösz, hogy benéztél hozzám. Megadod a telefonszámot?

– Persze.

Felkaptam az első papírdarabot, amely a kezem ügyébe akadt – azt hiszem, egy Őrtorony újság volt a Jehova tanúitól –, és Macy ráfirkantotta a hátuljára a telefonszámát.

– Kikísérlek – ajánlottam.

Odakinn Macy egy darabig az autója mellett álldogált, a kulcsai után kutatott a táskájában. Amikor megtalálta őket, újra felnézett rám, majd előrehajolt és megölelt. Amikor szétváltunk, egyenesen az arcomba nézett.

– Szeretném egyszer meghallgatni, amikor gitározol.

– Szabad vagy holnap este?

Macy elhúzta a száját. – Dolgozom.

– Na és péntek este?

– Ezen a héten minden este dolgoznom kell. Az igazat megvallva, munkán kívül nem nagyon csinálok mást. – Azután felderült az arca. – Van egy ötletem. Csütörtök esténként élő zenével szolgálunk a kávézóban. Általában Carlos énekel, egy öreg hippi, aki gitározni is szokott.

De az elmúlt két hétben beteg volt, hörghurutja van, vagy valami ilyesmi. Gyere el, és játssz te helyette! Utána megiszunk valamit együtt.

– Még sosem játszottam közönség előtt – mondtam –, a másodéves tehetségkutató fesztivált leszámítva. De jó mókának hangzik. Hétfőig dolgozom. A fél nyolc megfelel?

– Tökéletes. Van hangosításunk. Csak a gitárodat kell hoznod. Tíz dollár óránként, plusz a borralaló.

– Ott találkozunk.

– Jó éjszakát! – Beszállt az autójába, én pedig ott álltam, amíg végül el nem hajtott. Azután lassan visszasétáltam a házba, és azon csodálkoztam, milyen hihetetlenül boldoggá tett engem ez a lány.

Ötödik
FEJEZET

Azon törtem a fejem, miért van az, hogy akadnak emberek, akik a megpróbáltatásoktól keserűvé és megtörtté válnak, mások viszont erősebben és együttérzéssel telve keverednek ki a nehéz helyzetekből. Egyszer azt olvastam, hogy ugyanaz a szellő, amely bizonyos lángokat kiolt, másokat még nagyobb erőre szít. Még mindig nem tudom, én miféle láng vagyok.

✧ MARK SMART NAPLÓJÁBÓL ✧

1974. DECEMBER 3.

Valami szokatlan volt a levegőben. Macynek már hét-éves korában remek érzéke volt az ilyesmihez. Az elmúlt évben ide-oda járkált a nevelőotthonok között, még hozzá olyan gyakorisággal, hogy eddig máris hét különböző családnál élt. Ám ezúttal a felnőttek összeesküvő tanácskozása olyan balsejtelemmel töltötte el, amelytől megszólalt a vészriadó a fejében, olyan élesen, akár az iskola csengője. Hol van a kishúga?

Egy tömzsi, dinnyearcú asszony bámult rá közömbösen a szőkített hajkoronája alól, fogai közt szorongatott cigarettájából vékony füstfelhő kígyózott lassan fölfelé. Vastag, fekete gyapjúkabátot viselt, amely egészen a lábszáráig ért, és úgy állt rajta, mint grillsütőn a takaró. Öltözékének egyetlen színfoltja egy élénkpiros és zöld strassz kövekkel díszített, karácsonyfa alakú kitűző volt. Az asszony tekintete tökéletes érzéketlenséggel mustrálgatta, miközben a másik két felnőtt, az apja és az a nő a gyámügyi hivataltól, mintha még ránézni sem bírt volna. Késő délután volt már. Macy a sarkán himbálózott, időnként belerúgott a hóba piros színű Converse cipőjével, amely túl nagy volt a lábára.

Az érzékei azt súgták, hogy ma történni fog valami. A tegnapi jó nap volt, talán évek óta a legszebb nap az életében, és a tapasztalata azt mutatta, hogy a jóban mindig akad valami gyanús. Az egész napot az apjával töltötte, csak ők ketten, egy igazi apa-lánya randevún. Kérdezte, hol van a Hugi, de az apja azt felelte, hogy ez a különleges nap csak a kettőjüké. Moziba mentek, pattogatott kukoricát és mazsolát majszoltak. Utána lementek a diszkontáruházba, ahol még több ritka különlegesség várta: karamellizált alma, ceruza töklámpás radírral a végén, cukorból készült Valentin-napi szív, zöld lóhere: az év minden ünnepe egyetlen napba sűrítve. Azután az apja a vállán vitte haza, ami szintén ritka élvezetnek számított, hiszen még mindig erősen bicegett a gyermekbénulással vívott egykori küzdelme nyomán. Egész nap boldogan csevegték és játszottak, és önfeledten kerülték a kérdést, amelyről Macy tudta, hogy hamarosan úgysis megváltatják. Az élet megtanította, hogy egyetlen jó nap sem telhet el anélkül, hogy meg ne kellene fizetnie az árát.

Az apja ugyanazt a ruhát viselte, mint előző nap: barnás színű mellényt és olajfoltos pólót, amely alig rejtette el felkarjának tetoválásait. Most mégis másképp festett.

A gyámügyes nő óriásnak tűnt a számára – majdnem egy fejjel magasabb volt az apjánál –, az arca vézna és sápadt, az orra viszont kivörösödött a hidegtől. Szociális munkás volt, és Macy már sok hozzá hasonlóval találkozott. Legtöbbjük kedves volt vagy együtt érző, mások viszont összevissza kapkodtak vagy fásultan bámultak; Macy szemében azonban mind ugyanolyanok voltak –

új, nem szívesen látott világok hírhozói, távol a saját családjá problémáitól.

Mindig csak *problémák* voltak. Nem értette, miért szükséges, hogy a sok szociális munkás és nevelőszülő beleavatkozzon *a családjuk problémáiba*. Amióta az édesanyja meghalt, a problémák is egyre súlyosabbak lettek. Sokkal súlyosabbak. Miért is nem hagy fel az apja a kábítószerekkel, amelyek a problémákat szülték és a nyakukra hozták ezeket az embereket? Miért nem viszik el ezek a gyámügyes emberek inkább a drogokat helyette?

A magas nő abbahagyta a beszélgetést az apjával, majd odafordult Macyhez, lehajolt, és a térdére támaszkodott, így már alig volt nagyobb, mint a kicsi lány. – Macy, ez itt Mrs. Irene Hummel. Mrs. Hummel az új anyukád.

Macy lopva Mrs. Hummelre pillantott, azután az apjára, akinek arckifejezése meg se rezzent a nő szavaira. *Anyá?* Ez az asszony egyáltalán nem úgy festett, mint egy anyuka, akire szívesen vágyna.

– Köszönöm, de nekem volt anyukám – válaszolta félénken, és tapasztalatai ellenére csak abban reménykedett, hogy a szavaival talán még változtathat a helyzeten.

Mrs. Hummel óriási füstgomolyagot pőfékelt, amely rövid időre eltakarta az arcát.

– Nagyon szerencsés kislány vagy – folytatta a gyámügyes nő. – A négyévesnél idősebb gyerekeket csak nagy ritkán fogadják *örökbe*. – A nő felegyenesedett, és hirtelen még magasabbnak látszott, mint eddig. – Ideje elbúcsúzni.

Az apja letérdelt mellé a földre. – Jól vagy, kicsim?

Macy igyekezett bátran viselkedni, de a gyomra iszonyatos görcsbe rándult. – Mi lesz Hugival?

– Ő nem megy veled.

– Ki fog vigyázni rá?

– Nem lesz semmi baja.

– De én nem akarok elmenni.

– Tudom. – Macy látta apja tekintetében, hogy minden próbálkozás hiábavaló. Mindig úgy történt minden, ahogyan a felnőttek megmondták. – Van még valamim a számodra. Elaludtál, még mielőtt odaadhattam volna tegnap este. – Átadott neki egy dobozkat, amelyben egy élénkpiros, üvegből készült karácsonyfadísz lapult. Csillámporral írott felirat díszítette: NOEL¹. DECEMBER 25. Macy ránézett, majd a kesztyűjével megtörölgette az arcát.

– Anyától – tette hozzá az apja.

– Köszönöm – Macy a kezébe fogta a dobozkat.

Az apja mélyet sóhajtott, azután felállt. Gyors pillantást váltott a szőke hajú asszonnyal. Az asszony végül kurtán így szólt Macyhez: – Gyerünk!

Macy egy utolsó reményteli pillantást vetett az apjára és a gyámügyes nőre, de mindketten kerülték a tekintét. Úgyhogy megfogta a fekete műanyag szemeteszáskot, amelybe a holmiját pakolták, és követte az asszonyt, aki már az autó irányába lépdelt. A kocszi karosszériáját

---

¹ A francia eredetű Noel szó az angol nyelvben tulajdonnév, ugyanakkor a karácsonyt is jelentheti.

legalább három különböző színű gépjármű alkatrészéből tákolták össze: akadt ott metáلكék, barna és citromzöld is. Macy kinyitotta a hátsó ajtót, zsákját a vele szemben lévő ülésre dobta, azután bemászott a kocsiba, és bekapcsolta a biztonsági övet. Az ülések huzata szakadozott volt, helyenként kitüremkedett belőle a rugók közé préselt szivacsbélés. Az autó belseje búzlótt a cigarettafüsttől, a fenyő alakú légfrissítő ellenére, amely a visszapillantó tükrön lógott.

Az asszony beindította a motort, majd beállította a rádiót az egyik helyi rádióadóra. Macy még egyszer utoljára visszanézett az apjára. A gyámügyes nő épp hozzá beszélt, a férfi pedig a földre szegezte a tekintetét. Amikor az autó elindult, az apa a lánya szemébe nézett, majd elfordította a fejét. Azután eltűnt. Macy szorosan behunyta a szemét, és megpróbált csendesen sírni.

Már tíz perce utaztak, amikor az asszony lehalkította a rádiót.

– Ebédeltél?

– Igen, néni – hazudta. Reggeli óta egy falatot sem evett. Az étkezés olyan része volt az életének, amely fölött a maga kezében tudhatta az irányítást.

– Olyan vékony vagy, mint az ujjam.

– Igenis, néni.

– Ha esetleg kíváncsi vagy rá, van egy húgod és két bátyád.

Macy némán bámult kifelé az ablakon. A gondolatai egymást kergették, olyan összevisszaságban, hogy megmagyarázni is képtelen lett volna. Rég kifejlesztette már

védekező mechanizmusait, és teljesen magába fordult, vagy talán épp kifordult önmagából. Úgy érezte, mint-ha saját teste fölött lebegne, és ezt a szegény kislányt figyelné, akit kitaszítottak egy rémségekkel teli új világba. Az asszony pedig csak a cigarettáját szívta. A maga részéről eleget tett minden társalgási kötelezettségének.

Végtelennek tűnt az utazás.

Huszonöt perccel később az autó elhaladt egy élelmiszerüzlet mellett, majd befordult egy keskeny zsákutcába. Az utolsó előtti ház egy apró, előregyártott épület volt, oldala zöld alumíniumból, teteje szürke zindelyekből készült. A bejáratnál az alumíniumtetős verandához lépcső vezetett fel. A veranda oldalán nyíló ablak üvege betört, és a nyílásra belülről kartonpapírt ragasztottak. Az udvart belepte a gyom, a ház oldalában pedig szétszerelt járművek heverték, a műszaki kannibalizmus különböző fázisainak tanúiként. Miközben lassan befordultak a kocsifelhajtóra, az asszony megszólalt: – Ez az új otthonod.

– Szép – válaszolta Macy. Megtanulta, hogy ez a legjobb válasz, mert a felnőtteket mindig boldoggá tette. Azt azonban már nem tudta megállapítani, hogy erre az asszonyra bármiféle hatást gyakorolt volna.

Az asszony leállította a motort, és kinyitotta az ajtót. A földre dobta cigarettájának maradványát, azután kiszállt. – Hozd a holmidat!

– Igenis, néni.

Macy követte az asszonyt a verandára. Az alumínium bejáratni ajtóról hiányzott egy panel. A csengő fölött

kartonpapír lógott a következő felirattal: NEM MŰKÖDIK. Testszínű ragtapasszal erősítették az ajtófélfára. Magát az ajtót zsírkrétanyomok tarkították.

Az asszony kitérte az ajtót, és bekiabált: – Megjöttünk! – és besétált.

Macy is belépett a nyomában a linóleumpadlós előszobába. A nappali szűkös volt, a padlóját barna rongyszőnyeg takarta. Különös szag terjengett a szobában, kutyaszag, bár majdnem teljesen elnyomta a cigarettafüst állott bűze. A sarokban karácsonyfa állt egy piros filcterítőn. Színes üveggömbök és pattogatottkukorica-füzérek díszítették, és minden szörnyűség ellenére ez a váratlan meglepetés boldoggá tette Macyt. Talán megengedik, hogy ő is feltehesse új karácsonyfadíszét a fára.

Egy kislány rontott be a szobába két fiú kíséretében. A lány tömzsi volt, valamivel fiatalabb Macynél, és erősen hasonlított az asszonyra. Mögötte az egyik fiú körülbelül Macyvel egyidős lehetett, a másik néhány évvel idősebb. Mind a hárman úgy bámultak rá, mint valami ritka, vadonatúj állatfajra. Egy hosszú pillanatig senki sem szólalt meg. Azután a lány így szólt: – Ez nem Buffy.

Az asszony levetette a kabátját, és felakasztotta. – Mondtam neked, hogy *Buffyt* már elvitték.

Macy ide-oda kapkodta a tekintetét közöttük. *Ki az a Buffy?*

– Én *Buffyt* akartam.

– Ő is jó lesz neked.

– Mi a neve? – kérdezte az idősebb fiú.

– Macy vagyok – mondta, és igyekezett, hogy a hangja vidámnak tűnjön.

– Buta név – szólalt meg a fiatalabb fiú.

– Nem olyan buta, mint az, hogy Buffy – vágta rá nevetve az idősebbik. – Boooooffffff – csúfolódott a húgával.

– Azt mondtad, megkapom Buffyt karácsonyra – nyafogta a lány.

– Hallgass! – mordult rá az asszony. – Buffy elment. Valaki más kapta meg.

– Titeket hogy hívnak? – érdeklődött Macy.

– Bart – felelte a legidősebb. – Ő Ronny, az pedig ott Sheryl.

– Sziasztok! – mondta derűsen Macy.

Senki sem válaszolt. Ekkor egy kutya ügetett be a szobába. Hatalmas volt – Macy gigantikusnak látta –, barna bundája gubancos. A feje furcsa mód óriásinak tűnt a testéhez képest. Amikor Macyt észrevette, megtorpant, és mély, fenyegető morgás tört fel a torkából.

Macy egy lépést hátrált. Félt a kutyáktól. Különösen ettől.

– Buster nem szereti az idegeneket – közölte Bart.

– Fald fel, Buster! – uszította Ronny az ebet.

Macy megdermedt rémületében. A kutya hátracsapta a fülét, és olyan hangosan ugatott, hogy Macy füle bele-sajdult.

– Vidd ki innen azt a dögöt! – kiáltott rá az asszony Bartra.

– Buster egy pitbull – tájékoztatta Bart Macyt. – Egy másodperc, és végez veled.

– Azt mondtam, vidd ki! És takarítsd fel a mocskát a hátsó verandáról!

– Nem én következem.

– Nem érdekel, ki következik, neked mondtam, hogy takarítsd fel.

– Csinálja az új lány! – javasolta Ronny.

– Tényleg! – közölte Bart Macyvel. – Mától ez az új feladatod. Feltakarítász Buster után.

– Azonnal! – ordította az asszony.

Bart felnyögött, majd megragadta a kutya nyakörvét, és ráncigálni kezdte. – Mozdulj, Buster!

Az asszony ekkor Sherylhez fordult. – Mutasd meg a szobáját!

Sheryl makacsul összefonta mellén a karját. – Az én szobámban nem alszik.

Az asszony olyan felbőszült pillantást vetett rá, hogy a lány nyomban meghunyászkodott.

– Oké, *rendben* – morogta Sheryl.

Mrs. Hummel kísértelt a szobából. Sheryl Macyhez fordult, és az arca eltorzult a visszafojtott dühtől és az iménti vereségtől. – Gyere már!

Macy visszanezett a bejárati ajtóra. Most még elszökhetne ezektől a csúnya, gonosz emberektől, de ugyan hová futhatna? Fogalma sem volt, hol lehet. Felemelte a zsákját.

– Miért cipelsz magaddal egy szemeteszsákot? – kérdezte Ronny.

– Semmi közöd hozzá – vágta rá Macy.

A fiú észrevette a karácsonyfadíszet. – Mi van a kezdedben?

– Semmi közöd hozzá.

Ronny fenyegetően Macy felé lépett. – Add ide nekem!

Macy egyenesen a fiú szemébe nézett. A földre ejtette a műanyag zsákot, és ökölbe szorította a kezét. – Ha hozzáérsz, olyat kapsz tőlem, hogy holnapig fel se ébredsz.

Ronny tétovázott, nem tudta eldönteni, képes volna-e Macy egy ekkora ütésre, ám abban bizonyos volt, hogy megpróbálkozni biztosan megpróbálkozna vele. Macy verekedett már nála idősebb fiúkkal. Olyan fiúkkal, akik a kábítószer-elvonó intézetben gonosz dolgokat akartak művelni vele és a kishúgával. Voltak összecsapások, amelyekben ő nyert, ám az is előfordult, hogy veszített, és ilyenkor támadóik azt tették velük, amit csak akartak. Soha életében nem érezte magát annyira sebezhetőnek, mint amikor az állam *védelme* alatt álltak.

Ronny szégyenkezett, amiért kénytelen meghátrálni, és kicsörtetett a nappaliból. Macy követte Sherylt a szobájukba. Szűkös kis lyuk volt, zsúfolt és rumlis, a padlón ruhák és szivacsdarabok heverték az egyik párna belsejéből, amelyet korábban a kutya marcangolt szét. Emeletes ágycső állt a szoba egyik sarkában.

– Te alszol fent. Kivéve, ha bepisilsz éjszaka. Be szoktál pisilni?

– Nem.

– Ajánlom is!

Hol lehet Noel?

Sheryl ezzel kiment a szobából. Macy a felső ágyra dobta a zsákját, majd megfelelő rejtékhely után nézett, ahová a karácsonyfadíszet dughatná. Újabb világ, újabb bizonytalanság. Egyet azonban biztosan tudott – az első adandó alkalommal megszökik innen.

RICHARD PAUL EVANS

Hol lehet Noel?

„Akadnak történetek, karácsonyi mesék, amelyeket úgy őrzünk, mint a dobozba rejtett füzérek és színes üvegdíszeket, hogy azután minden évben elővegyük és megcsodáljuk őket. Rájöttem arra, hogy az én történetem is pontosan ilyen, hiszen örökre megváltoztatta a véleményemet a karácsonyról.”

A karácsonyi ünnepek rendszerint örömet hoznak az emberek életébe. Mark Smarttal azonban egészen más volt a helyzet. Az élet az egyik csapást mérte rá a másik után: szeretett édesanyja életét vesztette egy autóbaleset során; elveszítette az ösztöndíját, és ezért kimaradt a főiskoláról; a barátnője elhagyta; most pedig, egy havas, késő novemberi éjjelen lerobban az autója. Egy kávézóba toppanva kér segítséget, hogy vonatot hívhasson. Odabenn egészen váratlan meglepetés várja egy gyönyörű, szokatlan nevű fiatal lány személyében, aki a kedvességével örökre megváltoztatja az életét. Macy Wood kevés emléket őriz vérszerinti szüleinél, örökbe fogadása utáni életének képeit pedig legszívesebben kitörölné az emlékezetéből. Egy „Noel” feliratú karácsonyfadísz jelenti az egyetlen nyomot kishúgához, akire csak halványan emlékszik. Ez a nyom indítja el Markkal együtt azon az úton, amelynek végén sikerül visszazerezniük Macy múltját és a családját, amelytől réges-régen megfosztották.

Felemelő történet a szeretet erejéről és a karácsony csodájáról.

Felnőtteknek és érett olvasó fiataloknak ajánljuk!

2 499 Ft

Aranypöttös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

megindít

